

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XVIII. Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus
voluntatem, Dei; deq[ue] multiplicibus Mortificationis perfectæ
emolumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

CAPVT XVIII. 171

ficentia tanti Monarchæ, cujus voluntatem implere possumus in terris, sicut Angeli faciunt in cælis! Quoniam verò voluntatem Domini sui implent Angeli eum amando, quia Deus est, qui est, tam infinitè bonus, sanctus, magnus, perfectus: quid minus, quæso, faciamus nos homines, pro quibus, cum adhuc inimici ejus essemus, plus ipse fecit, quam pro Angelis, etsi fidis sibi & domesticis? Turpissimum certè indignissimumque sit, omittere nos propterea Dei implere voluntatem, quòd melior ipse benigniorque erga nos fuerit: adèd quippe in se infinitè bonus est, ut temperare sibi non potuerit, quin quantumvis pessimis & ingratis nobis bonitatem beneficentiamque suam tot modis probaret hactenus, probetque etiamnum per horas ac momenta singula, paratus id facere in sempiternum.

CAPVT XVIII.

*Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus voluntatem Dei; deq;
multiplicibus Mortificationis perfectæ emolumentis.*

Nondum acquiesco iis quæ generatim de hujus Exercitii divini præstantia & praxi

praxi differui, sed lubet magis ad particularia descendere, illudque dicere explicatius, in quo priora omnia repetantur, doceaturque, quo pacto sancta Anima, quantum quidem mortalis hujus vitæ conditio patitur, Dei voluntatem perfectè integreque possit adimplere. ad quod tria potissimum requiri mihi posse videntur. *Primo*, ne ulla in re propriam faciamus voluntatem. hoc veluti fundamentum est reliquorum duorum; cum fieri nequeat, ut divinam voluntatem exsequamur, nostræ adhuc voluntatis studiosi: à qua prius expediti, molestissimoque illo & intolerabili pondere propriorum affectuum (qui faciunt, ut nullum sit onus gravius, quam quisque sibi ipse) exonerati esse debemus, hoc deinde facilius agnitori, impleturique voluntatē Dei. *Secundo*, ut quidquid facimus, ideo solum faciamus, quia sic vult Deus: ad quod necessaria est intentionis puritas, & sanctissimæ ejus voluntatis agnitio. *Tertio*, ut contenti simus, & probeamus omnia quæ Deo placent: nam ad hoc ut unum idemque cum Deo Velle habeamus & Nolle, haudquaquam satis est, facere quæcumque vult Deus, sed hoc amplius providendum, ne ullâ in re oblu-

mur,

mur, aut dissentiamus ab eo, quod facere vult Deus.

De omnibus his, quantum necesse est, agemus, eademque operâ uberius declarabimus nonnullas ex iis rationibus, quas suprà, ad utilitatem & excellentiam hujus Exercitii confirmandam, adducebamus: ut illius usu, non modò cum divinâ voluntate conformitatem, verum etiam uniformitatem, immo (si ita loqui fas est) Deiformitatem quamdam consequamur.

Quod itaque ad primam partem attinet, ut Dei voluntatem compleamus, omnino necessarium est, ne faciamus nostram: idque magis, quàm glacies sit aperienda, quòd aqua ferveat, atque uti Romæ simul degere nemo potest & Madriti, sed alterum relinquere debet locum, cùm alterum versus proficisci cogitat: eadem prorsus ratione, ut Deo, & in Deo vivamus, divinam voluntatem exsequendo, necessum est, ut nos ipsos relinquamus, nostrasque abdicemus voluntates. juxta id, quod Christus ipse nos docet, jubēs, ut, *si quis ipsum vult sequi, ante omnia, denegat semet ipsum, & tollat crucem suam;* (a) hoc est, propriam voluntatem, cum omnibus suis passionibus, appetitionibus

H 3 cete-
a Marci 8. v. 34.

ceterisq̃ue interioribus exterioribusq̃ue potentiis, in quibus eadem voluntas se exerit pascitq̃ue, cum univērsali quadam omnium istorum mortificatione, abneget penitusq̃ue exstirpet.

Nolim tamen quemquam terreat durum illud asperumq̃ue nomen Mortificationis universalis: illius potiùs admirabiles effectus, suavissimosq̃ue fructus consideret, atque ab ea non modò non abhorrebit, sed viribus omnibus amplectetur: aut, si animi tantũ non habet, se-ipsam certè, etiamsi velit, fallere tamen non poterit, eamq̃ue complectendã expetendamq̃ue esse, verè existimabit. Ergone Tyrannus aliquis est Deus, qui sine causa, nostris se doloribus cruciatibusq̃ue oblectet? cui dulce sit & jucundum, famulos suos & filios dilectissimos, toto corpore ciliciorũ asperitate compunctos, flagrorum diritate laceros atque dissectos, famelicos, sitibundos, humiliatos, afflictos, omniq̃ue in hoc orbe solatio destitutos intueri? Magnũ enim vero bonũ è mortificatione hac existere, fatendũ est, quandoquidem bonus ille & misericors Deus Paterq̃; amabilissimus, toties illã nobis tamq̃; accurate, & per Unigenitum suum, & suarũ ore Prophetarũ, sanctorumq̃ue Apostolorum

C A P V T XVIII. 175

commendat. Quo modo IESVS, adeò *mitis*
& humilis corde, (a) clarissimā hanc senten-
 tiam enuntiare potuisset, & dicere: *Si quis*
vult post me venire, abneget semet-ipsum, &
tollat Crucem suam quotidie, (b) nisi eam
 proponendo, singularem unā favorem be-
 nevolentiamque suam erga nos testaretur,
 propter emolumenta & utilitates eximias,
 quæ ex hac renūtiatione nascuntur? Tam-
 etsi autem exploratissimum sit, argumento
 alio nullo, ad eam persuadendā, nobis opus
 esse, quā, quòd huic Domino non displiceat:
 non omittā tamen, fructus præterea
 alios cōmodaq; nonnulla ex eā provenien-
 tia adnotare, ut tantò clariùs perspiciamus,
 quā ratione congrua iustaque sit volūtas
 divina, quāque nobis proficua. quia si in
 ipsa Mortificatione, quam usque eò abo-
 minamur, has condiciones inesse depre-
 hendemus, easdem nos in aliis, non perin-
 de gravibus molestisq; rebus, similiter
 reperturos non poterimus ambigere.

Tot porrò Mortificationis, propriæque
 voluntatis abnegationis fructus sunt, ut pe-
 nē expostulādum cum Deo fuisset, nisi tam
 seridè eam nobis, tamquam convenientissi-
 mam, commendāset, minusque ipsum mi-

H + feri-

a Matth. II. v. 29. b Luc. 9. v. 23.

sericordem existimare potuerimus. si ad illam nos hortari omisisset. Si quis Pater filium, quem habet frugi hominem, formosum, modestum, planeque egregium, in valetudinario publico decumbentem videret admodum jam deformem, phreneticum, adeoq; debilem, ut nec brachium movere queat, palato autem ita vitioso, ut solis immunditiis sordibusque victitaret, atque remedium ipse nosset, quo adhibito, non mortis solum discrimini subtraheretur filius, sed integrè etiam convalesceret, robustiorque, quam antè umquam, evaderet, & melius dispositus excitatiorque ablatâ nauseâ, cibos lautiores & cupidissimè appetere, & liberalissimè iisdem uteretur: numquid crudelis ille pater sit & impius, si medicamentum hoc, occultum habeat, neque de eo verbum ullum faciat, neque jubeat præparari? Istiusmodi parentē omnes haud dubiè aut stultum esse judicarent, aut inhumanum: utpote, qui tam acerbè filiū oderit atque detestetur. Verum quā demum ratione, quod reprehenderemus factum ab homine, à Deo ipso petere audemus & exoptare? Possumusne sapienter velle, ut in tota divina Scriptura, neque clarissimis exemplis, neque Prophetarum oraculis, neque

que ipsiusmet Vnigeniti Filii ore sacratissi-
mo, manifestatum sit & promulgatum ex-
quisitum adeò reparandæ depravatæ, leta-
libusque morbis debilitatæ, & ad bonum
ineptæ, penitusque corruptæ naturæ no-
stræ remedium, atque est divinæ gratiæ au-
xiliis comitata Mortificatio? Per illā nam-
que homo affectus suos componit, appeti-
tiones exorbitantes cogit in ordinem, pur-
gat intellectum, renovat spiritum, in pristi-
nam asseritur libertatem; subinde etiam in
majori, quàm umquam fuerat, sanctitatis
gradu collocatur. Qua igitur frōte exoptet
quispiā, reticuisse Deum, nec indicasse lau-
dasseque tam singulare remediū? & quare non
saluberrimi consilii Auctori gratias meritas
referamus, eaque medicinā ad salutem no-
stram utamur? Quoties, quamque eloquen-
ter solemus lamentari, excidisse nos felicis-
simo illo Innocētiæ statu, in quo tantopere
cuncti vitam transigere optassemus? Quòd
si ars igitur aliqua industriaque inventa sit,
quā in optatissimam conditionem illam,
Deo juvante, restituamur, naturamque de-
pravatā corrigamus, cupiditatibus nostris
moderemur, & potentias nostras reforme-
mus; cur, quæso, eam aspernamur? Verè si
ad aliud nihil mortificatio propriæque vo-

H s

lun-

luntatis abnegatio proficeret, unum illud
 satis superque persuadeat, omni cogitatio-
 ne curaque in eam esse incumbendum. Me-
 tus ille noster & suspicio, eam sub initium
 nimis esse austeram; prorsus est inexcusabi-
 lis, neque ineptius quidquam impudentius-
 que causari possemus. quid enim? ut corpus
 valeat, medicinam, quantumcumque ama-
 ram, accipere nihil dubitamus, & pro salute
 animæ, pro corruptæ naturæ nostræ re-
 medio, recusemus admittere, quod &
 minus habet amaritudinis, & usu ipso dul-
 ce sapidumque redditur? Cogites, quæso,
 tecum ipse, quantò plura faciant, qui ægro
 sunt corpore, quàm Mortificatio postu-
 let. Ipsa sibi viscera aperiri ferunt, ut calcu-
 lus aliquis, quo cruciantur, eximatur: car-
 nem vivam inuri sinunt, ad vulnus leve
 persanandum, immo artus & membra in-
 tegra, modico carcinomati impediendo,
 desecari permittunt. Gustatus eorum quid
 non patitur ab amaris potionibus? ecquan-
 do propriæ ipsi voluntati obsequuntur?
 Medicis & Chirurgis ex toto subiecti, suo
 animo in re nulla utuntur. Pauxillū aquæ
 petunt nec impetrant. Electo optant sur-
 gere, & verantur. Somnum vellent capere,
 sed quovis ille propè momento turbatur,

aut

aut interruptitur. Quid habet, obsecro, misera hæc & fastidiosa vita ad Mortificationem, quæ numquã tantam parit molestiam, & dulcescit denique, neque, uti corporales medicinæ, remedium incertum dubiũve subministrat. Quod si extremè impius & barbarus sit Pater, negans filio quod novit mirificum & salutare medicamentum, filius, oblatum detrectans sumere, æquè inhumanus censerì debet & desperatus. Simili ratione, si quis item ipsam penitus inspiciat, perditum illum, impium, sibi quæ ipsi inimicum judicabit. qui Mortificationem, ad corporis spiritusque corruptionem sanandam tam opportunam, prætermittat. Quare sicut inter præcipua Dei beneficia numerandum est, eum Mortificationem nobis commendasse, ita facile severissimam idem in quempiam poenam statuit, quando suis illum desideriis permittit. id quod ipse hisce apud regium Prophetam verbis testatur: *Non audiuit populus meus vocem meam, & Israel non intendit mihi, & dimisi eos secundum desideria cordis eorum.* (a) Sanctus quoque Paulus, factum superbiamque Gentilium castigatam à Deo dicit, *cum tradidit illos in desideria cordis eo-*

H 6

rum.

a Psalm, 80. v. 12. & 13.

rum. (a) quod est horrendū gravissimorum, quæ designarunt, flagitiorum supplicium: neque acrior ulla Dei vindicta reperitur, quàm quoties unum peccatum punit per aliud, & posterius pœna est antecedentis. Adde dolores, in quos tales incidunt, cum gravius tormentum nullum sit quàm quod nostræ nobis inferre solent passionēs: & incomparabiliter sine omni dubio gravior labor est & molestia ejus, qui Mortificationem omittit, quàm qui in cupiditatibus suis refrenandis studiosissimè diligentissimeque elaborat.

Illud quoque in Mortificatione bonum inestimabile reperimus, quòd pro peccatis præteritis satisfaciatur, pœnasque ejus debitas vel imminuat, vel facili negotio ab eis liberet. Nescio equidem, quem illum sensum habere dicam, qui hunc contractum non approbat, deque occasione tam commodâ sibi minimè gratulatur. Si etenim Creditor debitori suo, qui, ære alieno oppressus, eò quòd solvendo non fit, maximo-pere angitur, mille quos debet ducatos, mitteret, diceretque, ut quamprimum pro singulis ducatis, nummulos aut denarios singulos numeraret, amplius deinde nihil

se exacturum, sin id nollet, differretque, dum pignora caperentur, omne debitum ad novissimum quadrantē esse persolvendum: ecquis demum adeò reperiretur amens, qui solutionem cum tam manifesto detrimento suo vellet procrastinare? Nihilò sanè tolerabilius nos insanimus, nisi quæ pro peccatis nostris contraximus nomina statim tollamus, cum longè amplius satisfaciamus eò quòd in hac vitâ, voluntariis nempe pœnitentiis & mortificationibus, velut paratâ pecuniâ repræsentamus & exsolvimus, non exspectando, dum Deus sibi ipse, ad *novissimum* usque *quadrantem*, (a) de nobis & corpore nostro solvat in Purgatorio, cuius cruciatus multò plus excedunt omnia huius vitæ supplicia, quàm denarii unius pretium integer ducatus.

Accedit, quòd illa Dei in purgatorio igne castigatio, non fiat in opibus, aut rebus externis, sensûs expertibus, sed in nobis-met ipsis, per incredibilia tormenta, & quæ longè acerbiora, quàm paupertatem experiamur. Quæ sit igitur sapientia, si quispiam condemnatus, ut candentibus forcipibus lanietur, tam barbarum & crudele supplicium, alienis sibi carnifi-

H 7

cis

cis manibus inferendum, unico solum die à cibo abstinendo, declinare posset, illud tamen ipsum facere abnueret? Talis planè nostra est imprudentia, nihil facere cupientium, ut à cruciatibus illis in quorum comparatione, nulla censenda sunt maxima etiam huius vitæ tormenta, liberemur.

Si tamen pœnæ in altera vita luendæ, quas aufert Mortificatio, minimè nos permoveant, istis saltem flectamur, quæ per illam in hac vita tolluntur. Munit etenim illa nos adversus morbos acutissimos, ardentissimosque dolores, aliasque ob peccata nobis infligendas à Deo plagas, qui ubi nos ipsos videt pro eis satisfacere, subtrahit vindicem manum, nec porro pergit affligere. contrarium verò iis accidit, qui sibi-met-ipsis imperare, seque mortificare omittunt: solet quippe Deus morbis eos, malisque sine dubio molestioribus affligere, quàm futurum erat, si ipsi strenuè se mortificassent.

Quo in genere memoratu dignum est, quod è nostris Patri Georgio Colibrant, insigni virtute Viro, & egregio sui Victori evenisse constat. Is mirum in modum corpori vexando addictus, ubique in seipsum severissimus erat, in tantum, ut à nonnullis,

lis, nomine, imprudentiæ notaretur. Totum illius corpus, nil nisi unicum vulnus erat, ob assiduam & inclementem sui ipsius diverberationem: huic horridum ciclicium, variaque alia asperitatum genera adjungebat. Aures deinde maximis quibusque peccatoribus, scelestissimisque mortalibus confitentibus impigrè libenterque accommodabat: quibus pœnæ loco parum aliquid & leve cum imperaret, reliquum sibi ipse sumebat explendum, ideoque non desinebat alios super alios excogitare & usurpare, sine ulla misericordia, sui excrucianti modos & media. Fuit verò Provincialis quidam Præpositus, qui ceteris assensus, nimium hunc rigorem judicaret, metueretque, ne sibi ipse hac ratione vitam accideret, maiusque Dei obsequium impediret, ob eximium illum fructum, quem monitis exemploque suo colligebat: quare imperavit, ut immodico illi fervori suo moderaretur. Obsequitur Præsidis imperio bonus Pater, utpote in quo nihil erat voluntatis propriæ, qui que pluris obedientiam faciebat quam vitam, istud tamen subjecit, Deum nihilominus castigantem dexteram certò adhibiturum, & quod de

fo-

solito ipso rigore remitteret, cum scœnore aliis alibi doloribus sibi inferendis compensaturum: se verò, eo insuper habito, vitam prius abjecturum, quàm parendi studium. Non multò pòst tam acerbis incredibilibusque vesicæ, aliisque doloribus & morbis excruciaci cœptus est, ut & aspicientibus misericordiam moveret, & omnis ille vitæ antea actę rigor cruciatibus istis æquari nullo modo posset. (a) Si adeò Deus severè habuit religiosissimum hunc Virum, loco pœnitentiarum, quas ex ipsius Dei imperio reliquerat: numquid, qui sponte suâ & voluntate propriâ easdem omittunt, potentem & justam ejusdem divinæ Majestatis manum, ignaviam istam vindicantem, meritissimò reformident?

Ingens porrò ille Mortificationis quaestus, quòd nos à pœnis eximat peccatorum; comparari nondum potest cum eo, quod ab ipsa quoque nos culpa liberos reddat: præterquam enim, quòd præterita peccata expiet, impedit etiam futura. Est verò, quod culpam attinet & pœnam, discrimen inter ea velut infinitum; quantum, scilicet, est

a Petrus d'Oultreman in Catalogo Virorum Illustrum Societatis IESV, pag. 273. & seqq. Bourghes. Societ, DEI paræ sacr. cap. 22.

est inter hominem pictum & vivum, inter
esse & non esse. quantacumque enim sit
pœna aliqua, etiam si tanta, quæ par sit om-
nibus junctim Inferni cruciatibus, mala
tamen non est, si vel uni levissimæ culpæ
comparetur.

Qui sit igitur, cùm has tam admirabiles
vires habeat Mortificatio, quòd eam tam
parvi faciamus? cur nobis Deus eam in di-
vinis literis non commendasset? Omnium
sanè peccatorum unica radix est amor pro-
prius, quam nulla falx æquè demetit, nulla
vis perinde extirpat, atque Mortificatio:
neque cogitari culpa ulla potest, aut passio-
num nostrarum confusio perturbatioque,
quin ex ejusdem Mortificationis defectu
neglectuque proveniat. Peccatum enim
quodvis ideo committitur, quia homo se-
ipsum vincere, suæque voluntati contradi-
cere non didicit. quare sicuti Mortificatio
aliud nihil spectat, quàm sui ipsius victo-
riam, utque appetitiones rationi subjician-
tur, ita eadem præmunit & armat nos ad-
versus peccata: at sine eâ, imbecilli & iner-
mes sumus, à minima etiam tentatione ex-
pugnandi.

Plurimum adhæc Mortificatio valet ad
gloriam virtutumque exercitium augen-
dum:

dum: ecqui verò thesauri, quæve Indiæ, ut sic dicam, gratiarum ac meritorum; ei pares reperiantur? Illa *margarita pretiosa*, & *thesaurus absconditus* (a) est, pro quo dare oportet universa, quæ habemus. Tantò nimirum auctius est meritum, quantò maior est amor & pactum cum Deo, ex quo aliquid facimus, quantoque difficilius, magisque arduum est opus ipsum, quod facimus. Quare cum tam præclarum sit facinus, tamque illustris triumphus, sui ipsius victoria, charitati conjuncta, (quam nobilissimam esse necessum est, quia qui se mortificat, plurimum laborat in eo, quod imprimis arduum est, naturæque inclinationi repugnans) actionem ex eâ promanantem amplissimi esse meriti, consequenter est agnoscendum.

Alius iterum ejusdem Abnegationis fructus est, singularis quædam, virtutes omnes exercendi, facilitas. quisquis enim se-ipsum frangere, & voluntatem suam in rebus perquam difficilibus assuevit edomare; in minoribus molestiæ nihil quidpiam expetitur, nusquam offendit, sed magna facilitate & alacritate, omnia transcurrit & superat. Terra nisi sarriatur & run-

cerur,

a Matth 13, v. 44. & seqq.

cetur, copiosas numquam fruges effert, neque vitis, nisi tondeatur: eodem modo, ut bonorum operum fructus proferamus, desideria nostra circumcidere, pravorumque affectus extirpare debemus.

Quanta, Deus bone! pax est animæ. quando tumultus & inquietudo desideriorum nostrorum composita est; quando appetitui rectè convenit cum voluntate, & passiones subditæ, imperium admittunt rationis! quieta item concordia est inter eos, cum quibus vivit homo bene mortificatus, nemini gravis, omnibus carus, optimo sanctissimæ vitæ exemplo! Res hæc tam manifesta est, ut eam nec Philosophi ignoraverint; præsertim Stoici: qui tamen Animæ non crederent immortalitatem; propter solam tamen vitæ hujus felicitatem, hoc est, ut quietè & jucundè secū ipsi, & cum aliis degerent; fortunas, opesque suas deseruerunt, & in summâ egestate, asperitateque vitæ traduxerunt: & quamvis verissimum sit, eos fide verâ, speciali que Iesv Christi gratiâ destitutos, quod quærebant, passionum nempe suarum moderationem, animæque felicitatem, non esse consecutos; negari tamen non potest, modum illius consequendæ optimum scivisse ipsos & docuisse

cuisse. Vnum produco Marcum Tullium: Tota, ait, Philosophorum vita, commentatio mortis est, nam quid aliud agimus, cum à voluptate, id est, à corpore, cum à re familiari, quæ est ministra & famula corporis, cum à re publica, cum à negotio omni servocamus animi quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeq; à corpore abducimus? secernere autem à corpore animum, nil quidpiam aliud est, quàm emori discere. quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamusq; nos à corporibus, id est, consueamus mori. hoc & dum erimus in terris, erit illi caelesti vitæ simile; & cum illuc ex his vinculis emissi feremur, minus turbabitur cursus animorum. (a) Ita Platoni subscribes Tullius, eademque ceterorum fuit sententia iudiciumque Philosophorum.

Maximè tamen ex omni virtutum numero Orationem adjuvat Mortificatio: quia purgat à malis affectibus animam, qui ceteroqui rationi tenebras offundunt, eamque occæcant, & oculos eripiunt, quibus divina contempletur. Pellit omnino hanc noctem & has tenebras Mortificatio. Quapropter si magni faceremus herbam aliquam, aut lapillum, eâ virtute præditum,

¶ Cicer. Tusc. qq. l. 1. post medium.

ditum, ut cæci oculis impositus, visum
 mox restitueret; ut surdi auribus adhibitus,
 audire eum faceret; ut muti ad motus ori,
 ipsius linguam in verba articulata solveret;
 ut pectori applicitus cardiaci, eundem su-
 bitò sanaret: quanto, quæso, in pretio Mor-
 tificationem habere convenit, quæ non
 corporis, sed animi curat cæcitatem, quæ
 visum, non oculorum corruptibilem, sed
 rationis, purgat & illuminat; auresque in-
 super aperit animæ, ut audiamus, *quid lo-*
quatur in nobis Dominus; (a) linguam sol-
 vit, ut loqui cum ipsius Majestate sciamus,
 additque gratiam labiis nostris, ut impe-
 tremus à Deo, quidquid petimus. Non est
 enim Oratio alia magis impetratoria,
 quam cui comes it Mortificatio; uti innu-
 meris sacræ paginæ exemplis evadit ma-
 nifestum. Prætereà, qui non est mortifica-
 tus, tantùm abest, ut ad cælestem lucem
 excipiendam idoneus sit, ut ne rationis
 quidem lumen in ipso queat elucere. Ad
 divinas ille motiones percipiendas pror-
 sus ineptus est: immo nec ea capit, quæ ra-
 tio dictat naturalis, vivitque non modò
 non vitam spiritualem, sed nec rationalem;
 adeòque ex homine in bestiam degenerat.

cam

eam ob rem Richardus à S. Victore bene notavit; (a) *Voluntatem nostram, numquam perfectò desiderio bonorum celestium inflam-
mari posse; nec intellectum nostrum, rerum di-
vinarum contemplatione plenè posse illustrari
& purgari, nisi diligentes simus in reprimendis
commodis & cupiditatibus corporis, etiam lici-
tis & necessariis.* Tollit quoque Mortifica-
tio illum animi dolorem, quo nostra nos
excruciant desideria, iudiciūque & men-
tem excutunt: pacatos ipsa nos quietos-
que reddit; ideoque Orationem plurimum
adjuvat, quæ pacem animique tranquilli-
tatem maximam exposcit.

Quid igitur in comparationem venire
possit cum honore illo, quem adipiscitur
homo verè mortificatus, (imago nempe
expressa Christi crucifixi) & cum singulari
commodo perfectæ imitationis Filii Dei?
Vita Servatoris nostri non sine causa fuit
laboriosissima; quamvis ad nos redimen-
dos, dolores tam graves haudquaquam es-
sent necessarii: verum cum probè nôset in-
finita ex Mortificatione bona nobis even-
tura; ad eam nos obligare voluit modo, quo
potuit, efficacissimo, hoc est, exemplo suo
præ-

a in lib. de Contemplat. apud Franciscum
Arias Tr, de mortificatione p. 1. c. 1.

CAPUT XVIII. 191

prælucendo, propriumque Sanguinem nobis & vitam suam donando: quod hac ejus admirabili industriâ, ad utilitatem nostram quærendam, quodammodo adigeremur. Estque hoc evidens omnino argumentum, eximiæ Mortificationem esse præstantiæ ac dignitatis, quod videamus, ipsum Dei Filium, tantum fecisse & tulisse, ut eamdem nobis persuaderet: est item tantò major, intolerabiliorque ingratitudo nostra. Æternæ Sapientiæ consilia & doctrinam, Sanguinem quoque & dolores ejusdē tam parvi facientium & contemnentium.

Non est ergo causæ quidquam, propter omnes illos, quos percensui, Mortificationis fructus, cur quis admiretur, Deum tātopere illam nobis inculcasse, unaque demonstrasse, quantum ex ea capiat ipse voluptatis. Pro eo enim ac bonum nostrum infinitè desiderat, ingentesque ex Mortificatione colligi novit utilitates; oblatā nobis occasione ejus exercendæ, vehementer oblectatur: quod unicum Dei gaudium & beneplacitum, quantumcumque alia emolumenta abessent, sufficere debet ad nos permovendos, ne ab ea abhorreamus, sed toto in illam animo incumbamus; præsertim cum sine fundamento isto Abnegationis volun-

voluntatis nostræ, (quod aliud est incomparabile beneficium) divinam implere nequeamus.

Etiamsi porrò tot tantorumque fructuum fecunda parens & causa Mortificatio non esset, satis illi profectò amplum adhuc præmium relinqueretur, quòd per eam, voluntatem nostram castigemus, & ulciscamur amorem proprium, qui nos toties perdidit, in tanta mala præcipitavit, immo in Deum ipsum usque adeò iniquus fuit, ac si illū occidisset, Sancto Bernardo attestante, cujus verba adscribo: *Nunc autem & ipsum, quantum in ipsa est, Deum perimit Voluntas propria. Omnino enim vellet, Deum peccata sua, aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire. Vult ergò, eum non esse Deum, quæ, quantum in ipsa est, vult eum aut impotentem, aut injustum esse, aut insipientem. Crudelis planè & omnino execranda malitia, (a) impudentiaque propriæ voluntatis, huc quoque progredientis, ut, cum pessima sit, ipsi se Optimo & Immortali Deo opponat: nam, ut rectè advertit Sanctus Augustinus, de corde pravo loquens, *se justum vult videri, Deum injustum.* (b) Nihil planè mali nobis accidit,*

^a S. Bern. serm. 3. de Resurrect. ^b Aug. in Psal. 100. in v. 4.

CAPUT XVIII. 193

cidit, quin illa damni nostri caput sit & doloris: quod etsi dictum à me jam sæpius, repetere tamen non desinam, quia tanti refert, ut plenè id rectèque intelligamus. Sola voluntas propria, causa est peccatorum, atque una ipsa plus nobis nocet, quàm omnes junctim inferi: cum nulla sit vis dæmonum, nisi ab illà adjuta, quæ nobis valeat incommodare. Illa salutem nostram turpiter prodit, & cum hostibus nostris conspirat in perniciem nostram, iisque nos tradit in probrosissimam servitutem. Ex eadem nascuntur cetera damna temporalia, & infortunia, calamitatesque tam multæ: nam eis vel negligentia suâ, vel eas tolerandi imperitiâ occasionem præbens, facit, ut eas molestè sentiamus: quod futurum nequaquam erat, si voluntas nostra se ipsam negligeret & oblivisceretur, rationique ex toto subdita, cor suum non apponeret affligeretque rebus iis, à quibus pungitur, interque vivos & candentes, ut sic dicam, carbones ambularet. Nisi illa repugnaret, malum omninò nullum esset, quod cruciare nos posset & affligeret. Illa ipsa denique voluntas, tam multiplicium malorum, tormentorumque, quotquot reperiri possunt, genera, & classes omnes

fabricatur & alit, tam in hâc vitâ, quàm alterâ, ad ipsum usque Infernum; cui suum quoque pabulum subministrat. Verum ut detrimenta tam varia sarciamus, atque justam à capitali Aduersario nostro pœnam expetamus; sedulò in nobis ipsis mortificandis elaboremus oportet. Addo illud ad extremum: ut justitiam hâc vindicativam, & de nostra volûntate supplicia, Deo & nobis ipsis tantopere debita, adeoque necessaria, ut, nisi ea assumamus in hac vita; palàm, idque sine omni remedio, aut in Inferno, aut Purgatorio, olim sint adhibenda; ut illa, inquam, non solum exerceamus, verum caveamus etiam, provideamusque, ne eadem Voluntas propria tantum nobis damni moliatur. Quanti non immunitatem illam & gratiam æstimaret quispiam, si aut nullum sibi paratum sciret Purgatorium & inferos; aut ex rerû natura, & hos & illud, arbitrato suo, tollere posset & abrogaret? at qui hoc ipsum, quantum ad se attinet, mortificatione & abnegatione suâ quisque voluntatis potest efficere; ut verè dixerit S. Bernardus: (a) CESSET VOLUNTAS PROPRIA, ET INFERNVS NON ERIT.

CA-

a ubi suprâ. Plura de hac tota re, quoties libebit, docebunt te quos notavi ad c. 15. lit. k.